

Arrest

nr. 293 300 van 24 augustus 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. PAQUOT *loco* advocaat D. ANDRIEN en advocaat F. LAURENT en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen als niet-begeleide minderjarige op 24 oktober 2020 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 29 oktober 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 maart 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 14 januari 2022.

Op 23 oktober 2021 bereikte verzoeker de leeftijd van achttien jaar.

1.3. Op 23 mei 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing. Deze beslissing werd op 24 mei 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu origine te zijn. U hangt het soennitische geloof aan. U bent afkomstig van het dorp Dago behorend tot het district Chaparhar, gelegen in de provincie Nangarhar. U bent ongeschoold, doch volgde tot 3 à 5 maanden voor uw vertrek koranlessen in de moskee. U hielp uw vader dagelijks op de landbouwgronden en bracht kruiden voor de dieren. Samen met uw ouders, uw oudere broer en drie zussen woonde u in uw geboortedorp Dago.

Uw broer, W. (...), werkte sinds 5-8 maanden à 1 jaar voor het leger toen de taliban op de hoogte kwamen van zijn job en uw vader begonnen te bedreigen. Ze vroegen hem om W. (...) te vragen zijn job te stoppen bij het leger, doch uw broer wilde hiermee niet stoppen omdat uw familie economische problemen had. Uw vader werd dagelijks of minstens één keer per week of maand bedreigd, doch uw broer negeerde die dreigementen.

Op een dag kwam uw broer tijdens zijn verlof naar huis en spendeerde hij de eerste nacht thuis zonder problemen. De tweede nacht kwamen de taliban echter langs, klopten op uw deur en vroegen u de deur te openen. U en uw moeder vroegen wie daar was, waarop deze personen zeiden dat zij uw broer wilden. U opende de deur niet, en informeerde onmiddellijk uw broer, die naar het dak van uw huis vluchtte. De taliban dreigden vervolgens om te zullen vuren op uw deur indien u die niet opende, doch u opende hem niet. Hierop openden de taliban vuur op uw voordeur, waarop uw broer zichzelf verdedigde met een wapen en de taliban aanviel. Hij slaagde er vervolgens in te ontsnappen. U en uw vader ontsnapten eveneens naar het huis van uw maternale oom.

Na één nacht wilde uw vader terugkeren naar uw huis omdat zijn neef, die werkte voor de taliban, gestorven was. Toen uw vader aankwam in het dorp werd hij echter gevangengenomen omdat zijn neef gedood was in het gevecht tussen uw broer en de taliban. Uw vader werd door de taliban naar het gasthuis van de malik gebracht, waar ze hem vroegen wie op zijn neef en de andere talibs had geschoten. Uw vader antwoordde dat hij die nacht niet thuis was. Na drie dagen vasthouding werd uw vader door tussenkomst van de dorpsouderen vrijgelaten, onder voorwaarde dat hij zijn zonen aan de taliban zou geven. Hierop praatte uw vader met uw maternale oom over uw reis en ongeveer 10-12 dagen na het incident met de taliban verliet u het land.

U vertrok eind 2017 uit Afghanistan. U reisde vervolgens via Pakistan, Iran, Turkije (waar u ongeveer 2 jaar verbleef bij uw neef), Griekenland (waar u een achttal maanden op straat leefde), Macedonië, Servië, Slovenië, Kroatië, Italië en Frankrijk. U kwam tot slot in België aan op 24 oktober 2020. Op 29 oktober 2020 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in, waarbij u verklaarde minderjarig te zijn. De Dienst Voogdij aanvaardde na leeftijdsonderzoek uw geboortedatum als 23 oktober 2003. Op 23 oktober 2021 is van rechtswege de voogdij over u beëindigd.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban en door uw eigen neven. Na uw vertrek keerde uw broer terug naar het leger en sindsdien heeft u geen info meer over hem. Sinds uw vertrek werd uw vader tevens benaderd door zijn neven, die hem zeiden dat zijn zonen moesten terugkeren. Indien dit niet gebeurde zouden ze uw zussen kidnappen.

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten, allemaal kopieën, voor: een legerbadge van uw broer, taskara's van uw vader, grootvader en moeder, uw eigen taskara, foto's van uzelf en een reeks foto's van uw broer in legeruniform.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat u op DVZ als minderjarige prioritair werd gehoord, in het bijzin van uw voogd, door een medewerker van de cel minderjarigen en kwetsbare personen.

Het Commissariaat-generaal is na analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u intussen meerderjarig bent en er geen andere bijzondere procedurele noden werden aangebracht of vastgesteld.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat uw broer effectief bij het nationale leger werkzaam was. U verklaarde dat uw broer ongeveer twee jaren voor het leger werkte in Helmand en Kandahar (CGVS, p. 4). Gevraagd wanneer uw broer voor het leger begon te werken, antwoordde u vaagweg dat dit ongeveer één jaar, vijf maanden of acht maanden voor uw vertrek moet zijn geweest (CGVS, p. 16). Op de vraag welke opleiding uw broer hiervoor moest volgen, antwoordde u als volgt: "Het Afghaanse leger had geen educatie nodig om soldaten aan te werven, mijn broer had geen opleiding gekregen." (CGVS, p. 17). Nogmaals gevraagd of uw broer iets vertelde over een opleiding, stelde u plotseling dat hij een opleiding had gevolgd in Kabul gedurende drie à vier maanden (CGVS, p. 17). Evenwel kon u niks over de inhoud van deze opleiding vertellen (CGVS, p. 17), zodat aan deze verklaringen slechts weinig geloof kan worden gehecht. Ook op de vraag welke taken uw broer precies uitvoerde, antwoordde u bijzonder beknopt als volgt: "Ik was niet bij hem om te zien wat hij deed, hij vocht, ging naar strijdvelden denk ik. Zo ver ik weet mensen die werken voor het leger blijven op checkpoints en vechten dag en nacht." (CGVS, p. 17). Deze oppervlakkige verklaringen bieden echter geen duidelijk zicht op het beroep van uw broer. Uw verklaring dat uw broer met u over gevechten sprak, maar niks vertelde over zijn taken, kan uw gebrekkige kennis op dit punt niet verschonen. Het is immers erg onvoorstelbaar dat uw broer gedurende een periode van ruim twee jaar niet méér details verhulde over de eigenlijke invulling van zijn beroep als militair. Voorts wist u niet te vertellen of uw broer een bankkaart had, hoe die eruit zag en welke emblemen er op het uniform van uw broer stonden (CGVS, p. 18). Ook de naam van de legerbasis waar hij werkte moest u schuldig blijven (CGVS, p. 19). Als gevolg van uw zeer ontoereikende kennis omtrent het beroep van uw broer slaagt u er bijgevolg niet in aannemelijk te maken dat uw broer effectief voor het nationale leger werkte. Hoewel u nog jong was op het moment van vertrek uit Afghanistan en het CGVS aanneemt dat u als minderjarige toen niet van alle zaken op de hoogte kan zijn, betreft het hier toch essentiële elementen verbonden aan uw asielrelaas, waarvan kan verwacht worden dat een minderjarige deze eveneens weet. Bovendien had u na vertrek nog regelmatig contact met uw achtergebleven familie, en had u dus intussen wel de mogelijkheid zich verder over deze zaken bij hen te informeren (CGVS p. 10). De onaannemelijkheid van uw beweringen omtrent het profiel van uw broer ondermijnt aldus ook de geloofwaardigheid van de hieruitvolgende problemen met de taliban.

De documenten die u voorlegt, m.n. uw broers werkbadge en een reeks foto's van uw broer in legeruniform, kunnen ook weinig doen om de ongeloofwaardigheid met betrekking tot het profiel van uw broer te weerleggen. Vooreerst dient te worden gesteld dat documenten op zich niet de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verklaringen kunnen opheffen. Documenten hebben immers slechts een ondersteunende waarde bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Gevraagd wanneer uw broer zijn legerbadge ontving, stelde u dat dit ongeveer anderhalf à twee jaar voor uw vertrek moet geweest zijn (CGVS, p. 15). Evenwel staat op de badge vermeld dat deze werd afgegeven in juni 2017, zijnde slechts enkele maanden voor uw vertrek, zodat ook hier geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. De foto's die u voorlegt tonen slechts dat een persoon verschillende keren in legeruniform poseert. Aan privé-foto's kan evenmin enige bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. U kan bovendien niet bewijzen dat de persoon op de foto's effectief uw broer is, waardoor deze foto's evenmin overtuigen van uw aangehaalde problemen met de taliban.

Verder zijn uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk. Uw verklaringen over uw beweerde problemen met de taliban zijn immers dermate onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo stelde u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de taliban uw huis bezochten op de tweede nacht dat uw broer verlof had (CGVS, p. 16, 18). Dit was voor uw broer het eerste verlof sinds hij voor het leger werkte, zo stelde u (CGVS, p. 18). Zo'n 2-3 weken à 1 maand voor dit verlof, zo verklaarde u, waren de taliban voor het eerst langs geweest bij u thuis om van uw vader te eisen dat W. (...) met zijn werk zou stoppen (CGVS, p. 20). Gevraagd hoe vaak de taliban langskwamen, stelde u dat ze "vaak" kwamen, zo'n 5 of 6 keren (CGVS, p. 20). Even later stelde u evenwel dat ze 8 of 10 keren kwamen, of zelfs meer (CGVS, p. 21). Gevraagd waarom u zich dit niet preciezer

herinnert, stelde u nietszeggend: "Ze kwamen elke dag, we leefden in het dorp, we konden niet tellen elke keer ze naar ons huis kwamen." (CGVS, p. 21). De vaststelling dat u uw verklaringen omtrent het aantal bezoeken van de taliban meermaals wijzigt doorheen het verloop van het persoonlijk onderhoud is merkwaardig. Gelet op het feit dat uw volledige problematiek zich concentreert binnen een tijdsverloop van hoogstens één maand kan immers worden verwacht dat de periode waarin u beslist uw land van herkomst te verlaten in uw geheugen gegrift staat. Ingeval de taliban effectief reeds hadden geëist dat uw broer met zijn job zou stoppen en uw vader meermaals hadden bedreigd, is het voorts zeer opvallend dat uw broer nog zou hebben beslist om naar huis te komen. Gelet op de beweerde dreiging vanwege de taliban kan immers verwacht worden dat uw familie uw broer zou hebben afgeraden om zijn verlof thuis te spenderen en daarentegen zou hebben geadviseerd om onder te duiken en zichzelf in veiligheid te brengen. Bovendien is het twijfelachtig dat uw broer halsstarrig zou geweigerd hebben om te stoppen met zijn job, ondanks de bewering dat uw vader om die reden verschillende keren met de dood werd bedreigd (CGVS, p. 19). U verklaarde hieromtrent dat uw broer weigerde te stoppen met zijn werk omdat uw gezin financiële problemen kende (CGVS, p. 19). Indien uw familie daadwerkelijk vreesde door de taliban te zullen worden vermoord omwille van de tewerkstelling van uw broer, kan echter worden verwacht dat uw familie alles in het werk zou stellen om uw broer te overtuigen het leger te verlaten, hetgeen niet blijkt uit uw verklaringen. U beweerde enkel dat uw vader het hem verschillende keren vroeg, maar dat uw broer "idiot" was en geen gezond verstand had (CGVS, p. 19). Dergelijke beweringen doen derhalve verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven.

Dat er aan de door u beweerde vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht blijkt voorts uit uw uiteenzettingen omtrent de dood van uw neef. U verklaarde met name dat uw broer het vuur opende op de taliban nadat zij het vuur hadden geopend op hem. Hierbij zou hij uw neef, S. (...), hebben doodgeschoten (CGVS, p. 23). Gevraagd waarom de taliban dan eigenlijk u wilden, gaf u echter aan dat de taliban niet wisten of het u was die vuur opende op S. (...), of uw broer, en ze daarom jullie allebei verdachten (CGVS, p. 25). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw relaas gaf u aan dat u verkeerd was en stelde u dat uw vader de taliban vertelde dat zijn zonen het vuur openden op S. (...), doch niet wist of S. (...) werd gedood door u of door uw broer (CGVS, p. 25). Het louter aanpassen van uw laatste verklaringen op basis van de confrontatie met uw eerste verklaringen, kan uw geloofwaardigheid echter niet herstellen.

Indien u daadwerkelijk specifiek geviseerd werd door de taliban is het tot slot opmerkelijk dat uw familie sinds uw vertrek geen concrete problemen meer heeft gekend met de taliban. U verklaarde ter zake dat uw vader sinds uw reis werd benaderd door uw andere neven die hem zeiden dat u en uw broer moesten terugkeren, of dat ze anders uw zussen zouden kidnappen (CGVS, p. 27). Tot nu toe gebeurde er evenwel niets met uw zussen, buiten deze verbale bedreigingen aan uw vaders adres (CGVS, p. 27). Uit uw verklaringen blijkt nergens dat uw familie nog andere problemen zou hebben gekend sinds uw vertrek, ofschoon zij nog steeds in hetzelfde dorp woonachtig zijn (CGVS, p. 9). Bovendien stelde u dat het thans goed gaat met uw familie (CGVS, p. 8). Op basis van voorgaande maakt u dan ook niet aannemelijk dat de taliban actueel naar u op zoek zouden zijn in uw herkomstregio, hetgeen verder in lijn ligt met de eerdere argumenten die wijzen op een gebrekkige geloofwaardigheid inzake de aan u gerichte bedreigingen.

De overige voorgelegde documenten zijn evenmin in staat de beoordeling van uw verzoek door het CGVS in positieve zin te wijzigen. Uw taskara toont hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan, die hier niet worden betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara's waarvan u stelt dat die respectievelijk van uw ouders en grootvader zijn. Deze documenten hebben trouwens geen betrekking op uw persoonlijk verzoek om internationale bescherming en voegen zodoende niets toe aan uw individuele asielmotieven. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance

wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers

niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin

wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Verzoeker meent voorts dat er een manifeste appreciatiefout voorligt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Verzoeker vordert in hoofdorde hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker citeert en verwijst doorheen zijn verzoekschrift op zeer uitgebreide wijze naar landeninformatie en voegt consulteerbare *weblinks* toe. Verzoeker voegt volgende stavingstukken toe aan zijn verzoekschrift:

- foto van verzoeker en zijn broer (stuk 3);
- Asyls “Afghanistan: COI Repository, 1st September 2021 – 15th June 2022” van 1 september 2021 (stuk 4).

2.2.2. Op 31 mei 2023 legt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 13) neer waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de *weblinks* van vermeldt:

- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022.

De COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 wordt bij deze aanvullende nota gevoegd.

2.2.3. Ter zitting *d.d.* 7 juni 2023 legt verzoeker twee aanvullende nota's neer.

2.2.3.1. Een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9) met volgend stuk in bijlage:

- twee foto's van verzoeker met zijn vader en zijn broer (stuk 1).

Hierbij wordt de volgende informatie toegevoegd: “Met deze foto wil verzoeker zijn verwantschap bewijzen met zijn vader en zijn broer, van wie de documenten al zijn ingediend”.

2.2.3.2. Een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9) met volgende stukken in bijlage die worden ingediend in het kader van zijn verwestering:

- een schoolattest *Institut Notre-Dame* Bertrix schooljaar 2020-2021 (stuk 1);
- certificaat van voltooiing van burgerschapsintegratie van het Rode Kruis *d.d.* 28 juni 2021 (stuk 2);
- werkcontract *d.d.* 5 juni 2023 – 9 juli 2023 (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker opgeworpen asielrelaas en de vrees die hij hieruit puurt:

(i) verzoeker is er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat zijn broer effectief bij het nationale leger werkzaam was. Meer bepaald heeft verzoeker oppervlakkige antwoorden gegeven aangaande volgende zaken: a) wanneer zijn broer voor het leger begon te werken; b) welke opleiding zijn broer daarvoor moest volgen; c) de inhoud van de opleiding; d) welke taken zijn broer precies uitvoerde; e) of zijn broer een bankkaart had en hoe de bankkaart eruit zag; f) welke emblemen er op het uniform van zijn broer stonden en g) wat de naam van de legerbasis is waar hij zou hebben gewerkt. Tevens kunnen de voorgelegde documenten in het kader van de tewerkstelling van zijn broer, met name de werkbadge en een reeks foto's van zijn broer in legeruniform, weinig doen om de ongeloofwaardigheid aangaande het profiel van zijn broer te weerleggen;

(ii) verzoekers verklaringen betreffende zijn persoonlijke problemen met de taliban zijn niet aannemelijk nu hij de verklaringen aangaande het aantal bezoeken van de taliban meermaals heeft gewijzigd. Voorts is het opvallend dat zijn broer ondanks de eisen en bedreigingen van de taliban, nog zou terugkeren naar huis en zou weigeren om te stoppen met zijn job nadat zijn vader met de dood werd bedreigd;

(iii) bovendien kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde vervolgingsfeiten door de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen aangaande de dood van zijn neef;

(iv) het is opmerkelijk dat verzoekers familie sinds zijn vertrek geen concrete problemen heeft gekend met de taliban;

(v) de overige voorgelegde documenten zijn evenmin in staat de beoordeling van het verzoek door het CGVS in positieve zin te wijzigen;

(vi) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;

(vii) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;

(viii) uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het westen te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest te worden gedood door de taliban en door zijn eigen neven. Verzoekers vader werd door de taliban gevraagd om zijn zoon, verzoekers broer, te vragen om te stoppen met zijn tewerkstelling bij het Afgaanse nationale leger. Verzoekers broer ging hier echter niet op in en de taliban vielen hun huis aan toen verzoekers broer thuis met verlof was. Na een vuurgevecht, waarbij één van verzoekers neven die lid was van de taliban werd gedood, konden verzoekers broer, verzoekers vader en zichzelf ontsnappen. Verzoekers vader en verzoeker vluchtten naar het huis van verzoekers paternale oom. De volgende dag keerde verzoekers vader terug naar zijn eigen huis maar werd hij gevangen genomen door de taliban. Verzoeker ging naar het huis van zijn maternale oom en verliet na enkele dagen van daar het land omwille van zijn vrees te worden gedood door de taliban of door zijn eigen neven.

2.3.4.2. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij wel degelijk verschillende elementen heeft kunnen vertellen over het werk van zijn broer, hij benadrukt hierbij dat hij slechts 14 jaar oud was toen hij Afghanistan verliet in 2017, het is logisch dat hem niet de details van het werk van zijn broer werden verteld.

Aangaande de documenten stelt verzoeker dat de vastgestelde tegenstrijdigheden over de legerbadge van zijn broer, te verklaren zijn door het feit dat hij dacht dat hem werd gevraagd naar de tijd waarop zijn broer de badges kreeg toen hij in het leger begon. Hij legde spontaan uit dat zijn broer andere badges had gehad maar alleen de voorgelegde bij zich had toen hij thuiskwam.

Verzoeker bekritiseert hiermee volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat uw broer effectief bij het nationale leger werkzaam was. U verklaarde dat uw broer ongeveer twee jaren voor het leger werkte in Helmand en Kandahar (CGVS, p. 4). Gevraagd wanneer uw broer voor het leger begon te werken, antwoordde u vaagweg dat dit ongeveer één jaar, vijf maanden of acht maanden voor uw vertrek moet zijn geweest (CGVS, p. 16). Op de vraag welke opleiding uw broer hiervoor moest volgen, antwoordde u als volgt: “Het Afghaanse leger had geen educatie nodig om soldaten aan te werven, mijn broer had geen opleiding gekregen.” (CGVS, p. 17). Nogmaals gevraagd of uw broer iets vertelde over een opleiding, stelde u plotseling dat hij een opleiding had gevolgd in Kabul gedurende drie à vier maanden (CGVS, p. 17). Evenwel kon u niks over de inhoud van deze opleiding vertellen (CGVS, p. 17), zodat aan deze verklaringen slechts weinig geloof kan worden gehecht. Ook op de vraag welke taken uw broer precies uitvoerde, antwoordde u bijzonder beknopt als volgt: “Ik was niet bij hem om te zien wat hij deed, hij vocht, ging naar strijdvelden denk ik. Zo ver ik weet mensen die werken voor het leger blijven op checkpoints en vechten dag en nacht.” (CGVS, p. 17). Deze oppervlakkige verklaringen bieden echter geen duidelijk zicht op het beroep van uw broer. Uw verklaring dat uw broer met u over gevechten sprak, maar niks vertelde over zijn taken, kan uw gebrekkige kennis op dit punt niet verschonen. Het is immers erg onvoorstelbaar dat uw boer gedurende een periode van ruim twee jaar niet méér details verhulde over de eigenlijke invulling van zijn beroep als militair. Voorts wist u niet te vertellen of uw broer een bankkaart had, hoe die eruit zag en welke emblemen er op het uniform van uw broer stonden (CGVS, p. 18). Ook de naam van de legerbasis waar hij werkte moest u schuldig blijven (CGVS, p. 19). Als gevolg van uw zeer ontoereikende kennis omtrent het beroep van uw broer slaagt u er bijgevolg niet in aannemelijk te maken dat uw broer effectief voor het nationale leger werkte. Hoewel u nog jong was op het moment van vertrek uit Afghanistan en het CGVS aanneemt dat u als minderjarige toen niet van alle zaken op de hoogte kan zijn, betreft het hier toch essentiële elementen verbonden aan uw asielrelaas, waarvan kan verwacht worden dat een minderjarige deze eveneens weet. Bovendien had u na vertrek nog regelmatig contact met uw achtergebleven familie, en had u dus intussen wel de mogelijkheid zich verder over deze zaken bij hen te informeren (CGVS p. 10). De onaannemelijkheid van uw beweringen omtrent het profiel van uw broer ondermijnt aldus ook de geloofwaardigheid van de hieruitvolgende problemen met de taliban.

De documenten die u voorlegt, m.n. uw broers werkbadge en een reeks foto's van uw broer in legeruniform, kunnen ook weinig doen om de ongeloofwaardigheid met betrekking tot het profiel van uw broer te weerleggen. Vooreerst dient te worden gesteld dat documenten op zich niet de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verklaringen kunnen opheffen. Documenten hebben immers slechts een ondersteunende waarde bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Gevraagd wanneer uw broer zijn legerbadge ontving, stelde u dat dit ongeveer anderhalf à twee jaar voor uw vertrek moet geweest zijn (CGVS, p. 15). Evenwel staat op de badge vermeld dat deze werd afgegeven in juni 2017, zijnde slechts enkele maanden voor uw vertrek, zodat ook hier geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. De foto's die u voorlegt tonen slechts dat een persoon verschillende keren in legeruniform poseert. Aan privé-foto's kan evenmin enige bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. U kan bovendien niet bewijzen dat de persoon op de foto's effectief uw broer is, waardoor deze foto's evenmin overtuigen van uw aangehaalde problemen met de taliban.”

De Raad stelt vast dat verzoeker ten tijde van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS 18 jaar oud was en ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan in 2017, 14 jaar. Verzoeker weet dat zijn broer voor het leger werkte een tijd voor verzoekers vertrek uit het land “ong 5-6 of 8 maanden of 1 jaar” (CGVS, p. 16), tot ongeveer 13 à 14 maanden na verzoekers vertrek en in totaal anderhalf, twee of twee en een half jaar (CGVS, p. 17) en dat zijn broer gestationeerd was in Helmand en Kandahar (CGVS, p. 17). Verzoeker verklaarde dat het voor het Afghaanse leger niet nodig was opgeleid te zijn om als soldaat te worden aangeworven, dat zijn broer om aangeworven te worden naar het *recruitment departement* moest gaan met zijn taskara, nadat die afgestempeld was door de malik, en dat zijn broer dan een opleiding ontving in Kabul die drie à vier maanden duurde (CGVS, p. 17). Verzoeker wist niet wat de opleiding inhield en weet niet wat zijn broer moest doen in zijn job, verzoeker vermoedt dat hij moest vechten (CGVS, p. 17). Verzoeker kan dus worden gevolgd waar hij stelt dat hij, ondanks zijn jonge leeftijd op het ogenblik van de feiten, toch enkele zaken kon vertellen over het werk van zijn broer in het leger. Het CGVS betwist niet dat verzoeker ook verklaarde dat zijn broer al een tijdje voor het leger gewerkt had “6-8-10 maanden of 1j” voor hij thuis op vakantie kwam, het was zijn eerste verlof (CGVS, p. 18). Bijgevolg was dit het eerste ogenblik waarop verzoeker dan zelf met zijn broer zou hebben kunnen spreken en kan niet zonder meer in de bestreden beslissing worden gesteld dat “Het is immers erg onvoorstelbaar dat uw boer (lees: broer) gedurende een periode van ruim twee jaar niet méér details verhulde over de eigenlijke invulling van zijn beroep als militair.” Verzoeker heeft later nog vanuit Turkije contact gehad met zijn broer (CGVS, p. 25)

maar voor het overige blijkt uit zijn verklaringen niet dat hij contact had met zijn broer terwijl die in het leger zat. Hij had en heeft wel nog regelmatig contact met zijn familie (CGVS, p. 8)

Over de legerbadge van zijn broer verklaarde verzoeker achtereenvolgens het volgende: *“Weet u hoe lang deze geldig was? De badge? Ja. Hij werkte voor het leger voor ong 2 jaren. Was het de enige badge die hij had? Hij had ook andere badges maar die waren bij hem, hij nam ze mee naar zijn werkplaats, dit was de enige badge in ons huis.”* (CGVS, p. 4). *“Nog een paar vraagjes over de badge, hoe lang voor uw vertrek kreeg uw broer deze badge? Hij ontving het ong 1,5 of 2 j voor mijn vertrek. Had hij hiervoor een andere? Hij had waarschijnlijk een andere badge, ik weet niet of het afg h leger badges verwisselt of niet toen hij thuis kwam had hij deze badge. Wanneer verliet u afg precies, weet u een jaar en een maand? Ik weet het niet precies, ik denk ik de laatste maand van 2017, ik verliet het nadat ik problemen had gekend. Op de badge staat er dat het werd afgeleverd in juni 2017 u vertrok een paar maanden later hoe komt dat u zei dat het vroeger werd afgeleverd? Ik weet het niet, het werd afgeleverd voor mijn vertrek, mijn broer werkte hij had deze badge voor mijn vertrek.”* (CGVS, p. 15). Hieruit blijkt inderdaad dat verzoeker initieel de vraag over de geldigheidsduur van de badge, begreep als een vraag over hoelang zijn broer voor het leger werkte. Verder verklaarde hij ook dat zijn broer verschillende badges had, en dat deze (waarop vermeld staat dat ze afgeleverd is in 2017) de badge is die zijn broer bij zich had voor verzoeker uit Afghanistan vertrok.

In de bestreden beslissing staat ook te lezen *“Voorts wist u niet te vertellen of uw broer een bankkaart had, hoe die eruit zag en welke emblemen er op het uniform van uw broer stonden* (CGVS, p. 18).” Uit verzoekers verklaringen blijkt het volgende: *“Had hij een bankkaart? Wie? Uw broer. Hij had het waarschijnlijk als je voor het leger werkt, moet je het hebben. Weet u welke kleur deze had? Het was groen, ik weet niet hoe het eruit zag. Ik had gezien bankkaarten van ander mensen ze waren groen, maar ik heb die van mijn broer niet gezien”.* (CGVS, p. 18). *“Toen hij thuiskwam, droeg hij zijn uniform? Nee, als je voor het leger werkt, kan je zelfs geen burgerkleden dragen. Hij kwam met burgerkleden. Hoe zag zijn uniform eruit, kan u de emblemen beschrijven? Het uniform van het leger is gemaakt van grijze en groene kleur, het is tiger like. Ik heb nooit een legeruniform gezien. Er zijn geen kleuren in deze ruimte om dit te tonen aan u. Heeft u uw broer nooit gezien in zijn uniform? Ik heb zijn foto's gezien, ik heb hem gezien op gsm maar niet live. Ik heb andere mensen gezien die voor het leger werkte, zag hen in mijn dorp en in de basis.”* (CGVS, p. 18-19).

Uit verzoekers verklaringen blijkt dus dat hij bevestigend antwoordde op de vraag of zijn broer een bankkaart had, dat hij de bankkaart van zijn broer zelf niet gezien heeft maar dat een bankkaart groen is. De vaststelling in de bestreden beslissing dat hij niet wist of zijn broer een bankkaart had en hoe die eruit zag, strookt dus niet met verzoekers verklaringen. Verzoeker verklaarde tevens dat hij zijn broer nooit in het echt in uniform gezien heeft, alleen maar op foto. Hij vertelde niets over emblemen op het uniform maar hij werd hier ook niet verder over bevraagd.

De Raad stelt vast dat de motieven in de bestreden beslissing dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zijn broer effectief bij het nationale leger werkzaam was en dat de documenten in dit verband hier geen ander licht op werpen, geen stand houden. Deze motieven houden immers onvoldoende of geen rekening met verzoekers verklaringen, zoals hierboven verduidelijkt. Hij werd niet verder bevraagd over bepaalde elementen.

2.3.4.3. Los van de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk maakt, dient te worden vastgesteld dat het een doorslaggevend element is te weten of verzoekers broer wel of niet voor het Afghaans nationaal leger werkte.

In de *EUAA Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 worden leden van de veiligheidsdiensten van de vroegere overheid en in sommige gevallen ook hun familieleden immers aangeduid als risicoprofielen (p. 54 – 55).

Daarbij komt dat verzoeker in 2017 uit Afghanistan vertrok en in augustus 2021 de machtsovername door de taliban plaats vond, hetgeen onmiskenbaar een nieuw feit is. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de machtsovername door de taliban leidt tot een nieuwe (machts)dynamiek, niet alleen op nationaal niveau maar ook op lokaal niveau. Verzoekers vervolgingsvrees moet dan ook worden beoordeeld vanuit deze nieuwe (machts)dynamiek. Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat er heden in het licht van de nieuwe situatie in Afghanistan mogelijk wel een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden aangenomen.

Een verder onderzoek naar verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden in het licht van de actuele objectieve landeninformatie en de gewijzigde machtsdynamiek op nationaal en lokaal niveau als gevolg van het huidige talibanregime, dringt zich dan ook op.

Het gebrek hieraan verhindert de Raad om zulke beoordeling alsnog zelf grondig te kunnen maken. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van een verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Bij gebrek aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 maart 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET